

REAALI POISS

Nr 147 | September 2017

Tallinna Reaalkooli ajaleht | rp.real.edu.ee

ARMAS KOOLIPERE!

Uus sügis, uus aasta, uued kogemused. Uued näod meie ümber, uued kohustused kooliõpilasena. Paljude õuduseks on ka kohvi hind puhvetis uuenenud. Kogu selle uudsuse juures on rahustav tõdeda, et endised ja armsad asjad on ikka oma koha peal: klassiruumid, õpetajad, koolimaja, sõbrad.

Enne suve olin juba pikalt planeerinud minna tööle restorani teenindajaks. Reaalika mentaliteediga suundusin muidugi otsejoones sellisesse, kus tundus olevat kõige hullem tempo ja kõige enam õppida. Kui juhtus olema mõni rahulikum päev, jäin pikemalt laudadesse külalistega rääkima. Mitmed tundsid huvi, kuidas ma nii palju inglise keelt oskan, kas räägin lisaks teisi võõrkeeli, mida ma koolis õpin ja plaanin edasi tegema minna. Sain palju armsat tagasisidet, mis pani mõistma, kui väga mul tegelikult ka vedanud on, et mul selliseid võimalusi on. Viimasel tööpäeval küsiti mu käest kõõgist, kas ma ootan juba kooli minemist? Minusse programmeeritud vastus on alati ei. Selle peale sain vastuse: "Nalja teed? Ma vahetaks sinuga iga kell kohad." Ja see pani mind mõtlema. Mitte et ma varem poleks hinnanud haridust ja oma võimalusi. Lihtsalt sel hetkel tajusin ma tõsiselt, kui suur privileeg on koolis käimine ja kui kaugele haridus mind aidata võib.

Minu eesmärk selleks aastaks? Tegelikult ka nautida koolis käimist ja pöörata isegi kõige mõttetumana näiv ülesanne enda kasuks. Selleks on sel aastal Reaali Poisis toimetamas uued abiväed – Kirke ja Karmen. Palju edu teile!

Edukat ja särtsu täis uut kooliaastat!

Mirel

HEA REAALI PERE!

Suur suvi on seljataga. Reaalkooli 135. kooliaasta on täis saanud ja 136. alanud. Juubeliaasta on läbi ja uue aasta tegevused ootavad ees! Tänavu alustavad esimest kooliaastat 56 uut väikest reaalkikat, lennunumbriga 144, ja viimast, 12. kooliaastat 109 abiturienti, 133. lend. Kokku oli meid 1. septembril kooli avaaktusel 979 ja meiega koos sõsarkooli Tallinna Kesklinna Põhikooli 246 õpilast.

Reaali Poisi 146. numbris mais 2017 kirjutas meie kooli värske 132. lennu vilistlane Karl Ander Kasuk: „Palun ära maga suve maha.“ Kas oli nii? Loodan südamest, et oli nii, oli lõbus, tegus, metsmaasikane, seiklusterohke, vihmane ja puhkamiseks mõeldud aeg. Sel suvel oli koolinoorte laulu- ja tantsupeo aasta, kus Realist olid väljas nii kõik koorid, rahvatantsijad kui ka võimlejad. Tore oli vaadata ja usun, et teil laulupeolistel ka uhke laulda oma koolikaaslase – noore koorijuhi Rasmus Puuri käe all. Peo kõige eredamaks hetkeks pean ma tantsupidu, mille korraldasid noored vihmale ja külmale vaatamata Vabaduse väljakul. Need noored said ka Vabariigi Presidendi poolt kiita Kadrioru Roosiaias. Mina jään – kaunis ja kandev deviis kogu eluks!

Inimestes tasuks esmalt näha ikka head. Kas inimesed oskavad väärtustada seda, mis neil olemas on? Ma arvan, et pigem

vist mitte, tihti peale elame minevikus ja vähem tulevikus. Minevikus toimunud sündmused aga annavad meile võimaluse tänavu tähistada kahte olulist juubelit: meie oma Reaali Poiss saab 13. novembril 90 aastaseks ja terve aasta on meil võimalik panustada ühistegevustesse ja koos tunda rõõmu Eesti Vabariigi 100 sünnipäeva üle.

Ja paar päeva enne kooliaasta algust toimunud Tallinna Linnavalitsuse istungil sai teoks meie kauaoodatud soov, Reaalkooli juurdeehitust võimaldav detailplaneering on vastu võetud. Ees ootab palju tööd, sest tahame ju ise kaasa rääkida nii sisus kui vormis.

Ja veel tahan südamele panna, et märkaksite rõõmustada teiste inimeste õnnestumiste üle ning aidata ebaõnnestumiste puhul näha õppetunde ja võimalusi edasiseks arenguks.

Alanud on Tallinna Reaalkooli 136. õppeaasta!

Hea uut kooliaastat!

Hea haridus hoiab meid õigel rajal!

Tallinna Reaalkooli direktor
Ene Saar

Sisukord

- 2 Toimetaja veerg
& direktori veerg
& karikatuur
- 3 Teadlaste öö
& kooristuudio
- 4 Valimised
- 7 Tantsupidu
- 10 Geoinformaatika
- 11 GLOBE
- 12 Rebased
- 16 Sudokud

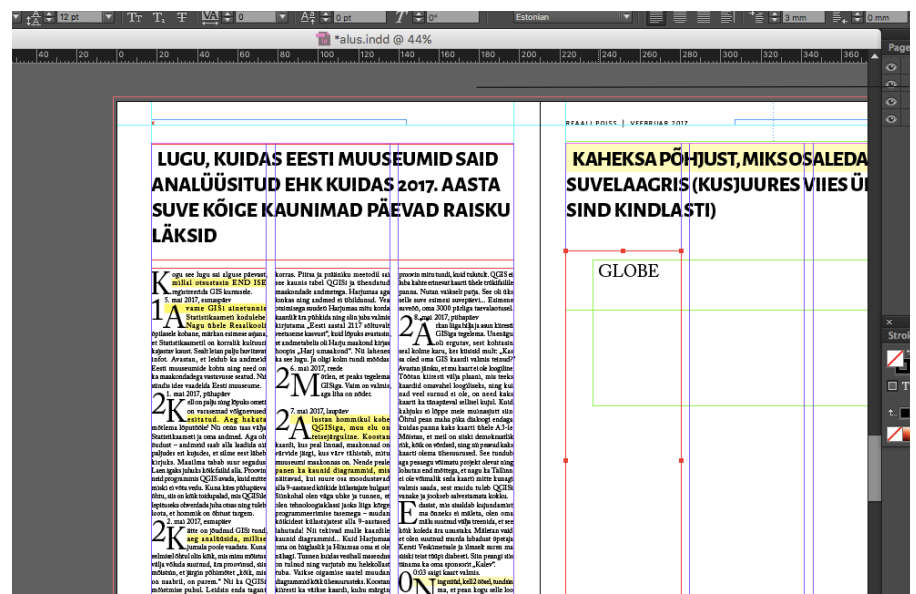
Joosep andis küljendajaameti mulle üle.
Kui esineb kaebusi, otsi mind üles.
Susanna

TEADLASTE ÖÖ

Selgi aastal saab Tallinna Reaalkoolis 29. septembril osaleda Teadlaste Öö üritusel. Saad osa võtta tähejahist, külastada piletiga kaht töötuba ning tutvuda kahe huvitava näitusega. Avatud on ka puhvet. Uksed avatud 17.30 - 20.30.

LENNUTAME KOORISTUUDIO KOOS HISPAANIASSE!

Neljapäeval, 19. oktoobril kell 18 toimub Reaalkooli aulas tuluõhtu. Tule ja saa osa kavast, millega kooristuudio sügisvaheajal Hispaania lavasid vallutama läheb! Panuse saad anda kohapeal. Samuti oleks tuluõhtule vaja kohvikupidajaid, küpsetajaid ja teisi esinejaid. Muude ideede, osalemise ja esinemise sooviga pöörduda õpetaja Heli Roosi poole. Veedame koos ühe mõnusa õhtu!

HEAD, UUE VALIMISHOOAJA, MÕNUSAT ALGUST!!!

René Piik 134 A

15. oktoobril satuvad kõik Eesti 16-aastased ja vanemad inimesehakatised loodetavasti läbi valimisjaoskonnast, et anda oma hääl sobivale kandidaadile. Sinu väljavalitu hakkab piisavalt suure toetuse korral esindama sinu arvamusi ja tõekspidamisi vastavas omavalitsuses. Lisaks linnaosavalitsustele vahetub ka Tallinna Linnavalitsus, mille eesotsas seisavad praegu legendaarse Edgar Savisaare asetäitjad.

Hääletama tuleks hääleõiguse omamisel igal juhul minna ning seda toestab küllaltki lihtne loogika. Kujutagem ette, et hääleõiguslik isik ei soovi minna valima, sest ta ei leia kandidaatide seast endale ühtegi sobivat. (Sellisel juhul võib eeldada, et antud isik pole rahul ka praeguse omavalitsusega, sest muidu valiks ta lihtsalt praegu võimul olevat parteid.) Ta arvab, et kui ühegi kandidaadi seisukohad ei ühti tema omadega, ei muudaks üks hääl midagi. Need isikud peaks mõistma, et mitte valima minemine on üks vähem

hääle praeguste n-ö valitsejate vastu. Kui piisavalt paljud sellise variandi poolt otsustavad, ei muutugi midagi paremuse (või üldse üheski) suunas.

Niisiis jõuame järeldusele, et kõige targem on meie olukorras valida halbadest valikutest kõige vähem halb ning elada sellega neli aastat, kuni avaldub uus võimalus midagi kohalikul tasandil muuta. Kahjuks pean nõustuma, et see ei kõla ka mulle just eriti ahvatlevalt.

Vladimir Vladimirovitš, vedurijuhi poeg

Oma klassis ja sotsiaalmeedias kohtan pea igapäevaselt nalju, mida visatakse erinevate parteide ja nende esinumbrite üle. Näiteks on meemi tasandile tõusnud (või langenud?) EKRE „Anname tuld!“, mille naljaviluks kasutamist võib pealtvaataja tõlgendada kui poolehoidu nende tõekspidamistele. Tegelikult pole tegemist mitte millegi muu kui tavapärase eestlasliku sarkasmiga. Samuti näen aeg-ajalt oma Facebooki feed'is Keskerakonna lehekülge, sest mõned mu sõbrad (sh Tallinna tuvide suurim vader) on seda like'unud. Kas see tähendab, et kesikud on

noorte seas

populaarsed? Aga muidugi.

Tõsi küll, ega Keskerakond mulle muljet niikuinii ei avalda, sest võttes arvesse Märt Sultsi uuenduslikku kiillauseõpetust ja Reidit tee projekti probleemset elukäiku (kuid välja arvatud Taavi Aasa lummavat vuntsi), kardan ma, et sellist Tallinnat meie linna elanikud ei vääri. Huvitaval kombel on aga just Keskerakonnast jäänud mulle silma kandidaatide isiklikud tutvustused ja erakonna familiaarsem kampaania. Näiteks sattusin augusti lõpus uudistama lugu Kõlvartist, milles oli näha teda võitluskunste demonstreerimas – stseen, mida poliitikaga tavaolukorras ei seostaks. Lisaks võib tuua näite erakonna plakatitest, millest ühel seisis kellegi taksojuhi (kahjuks tema nime enam ei mäleta) portree ja slogan: „Teised lubavad, meie teeme!“ Naljakaks ei teinudki plakatit mitte haletsusväärsest nõrk lööklause või unustatav nimi stiilis „Vladimir Vladimirovitš, vedurijuhi poeg“, vaid kandidaadi tiitel: taksojuht. Tegemist oli inimesega, kelle abil loodeti ilmselt luua emotsionaalsem side valijatega. Kui hästi see taktika töötab? Seda näeme oktoobris.

Sotsiaaldemokraadid lähenesid Keskerakonnale sarnaselt, kuid piisavate erinevustega, et neid kaht mitte segamini ajada. Näiteks rõhuvad sotsid palju rohkem

noortepärasusele, üritades paista selle ägeda kutina poliitbroilerite kompotis. Selle saavutamiseks on nende plakatitel kirjas suurelt #sotsid ning kampaania üheks osaks uue rulapargi rajamine Tallinnasse. Tekib tunne, nagu üritaks sotsid noori peaaegu et ära osta: selle asemel, et keskenduda oma poliitilistele vaadetele, räägivad nad rulapargi ehitamisest.

Siinkohal oleks vast paslik mainida, et mõnes mõttes ongi taoline konkreetsem ja pisut apoliitilisem lähenemine KOV valimistele sobiv. Ei saa linnavalitsus ju muuta riigi poliitikat ega keelustada konkreetseid teemasid klassiruumides (vt EKRE 10 käsku). Linnavalitsuse kohustus ja vabadus on valitseda linna, mitte riiki ning seaduste muutmisest on asi nii kaugel, kui üldse olla saab. Tubli, sotsid, et selle ära tabasite.

Kas SDE suudab oma eesmärgi täita, näeb jällegi oktoobris, kuid siiani olen ma sotside toetajatelt kuulnud, et nad lähevad valima muudel, peamiselt ideoloogilistel põhjustel.

Asetades sotside „Õige pöörde“ ja reformi „Tugeva Tallinna“ kõrvale EKRE „Anname tuld!“, paistab, et lõpuks ometi kandideerib linnavalitsusse üks emotsiooniga mängus olev erakond. Nende 10 käsku ja öised tõrvikuretked annavad hea arusaama, mille eest EKRE seisma peaks – isamaaliste konservatiivsete vaadete eest. Hea lihtne, eks? Huvitaval kombel ei ürita nad rahvast mitte ära moosida, vaid tulevad välja „oma“ ideedega, millele ollakse kas vastu või poolt. Nende strateegia loodab panna halli massi südamed leegitsema ja võita inimeste hääled, kes muidu valimispäeval kabiini ei tikuks. Võrreldes EKRE kampaaniat SDE omaga on kohe näha, et nad lähenevad valimistele erinevalt. EKRE soovib muuta Eestit põhimõttelisemalt ja taaslustada n-ö rahvusriigi mõtte, SDE aga keskendub linnaruumile. Jällegi, tegelikult ei saa EKRE „homo- ja multikultipropagandat“ koolidest välja ajada, sest esiteks ei esinegi seda eriti koolides ja teiseks tuleb see peamiselt väljaspoolt Eestit: sotsiaalmeediast, filmidest, seriaalidest, YouTube'ist jne. (Pakun „homo- ja multikultipropagandale“ välja uue lühendi HMKP, mida annaks mugavamalt hääldada näiteks „homokapp“ või soomepäraselt „homokappi“).

Vast kõige enam üllatas mind IRLi kalambuuri, mis esimesed paar nädalat mul hoopis märkamata jäi. „Aeg uueks linnapeaks“ moodustas koos EKRE löökklausega selle valimistsükli paremiku (mille auliikmeks lisaksin isiklikult Märdipoi „Õppurid!!!“). Ometi ei tühistata

hea löökklause linnavalitsuse ees korraldatud komejanti, mis näitab kahjuks vaid oskust teatrit teha. Korruptsioonitõrje ei kindlusta, et välja „tõrjutud“ korruptsiooni asemele teist samasugust ei tule – on ju IRLi nimekirjas teisigi inimesi peale endise KAPO peadirektori.

„Arutame seda teemat järgmine nädal edasi..“

Olgu nende kampaaniatega kuidas on, peamine faktor, mis teadliku valija otsust mõjutada võiks, on ikkagi erakondade tegelik agenda. See võib heal juhul sisaldada ka valimiste eel püstitatud eesmärgi ja antud lubadusi, kuid enamike erakondade puhul on nende esikandidaatide eesmärgid samad, mis majanduspagulastelgi: parem ja lihtsam elu.

Kahjuks toetab Eesti riigi praegune poliitikamasin lõpmatut bürokraatiat ja lugematuid ametnikke, kes istuvad päevad otsa nõupidamisruumides ja sügavad oma tagumikke, oodates millal kell kukub, et firma nelikveo ja lisavarustusega autosse istuda ja mööda isiklikke asfaltteid kodu poole sõita. Kellele neid vaja on? Eks neid ole vaja neile endile: selle haudumise eest saavad ametnikud ju palka. Samasse kampa võiks paigutada suurema osa poliitikutest, kes oma nelja hiilgeaasta jooksul suurt midagi ei saavuta. Vaid valimiste-eelsel perioodil hakkavad nad ennast liigutama ja vahelduseks midagi ühiskonnale kasulikku tegema.

Kõik eelnev on muidugi minu arvamus ning tõe pähe tasub seda võtta vaid juhul, kui sa ise sama usud. Et oma arvamust Eesti poliitikast paremini formuleerida, tuleks kord päevas avada mõni (valgem) uudisteportaal ning hoida end kursis päevauudistega. Valimiste-eelsel perioodil tuleks vaadata kandidaatide debatte ja kuulata, kuidas nad sind puudutavatesse murekohtadesse suhtuvad. Kui debattides või internetis pole kandidaadid vastanud sinu südant kriipivatele küsimustele, võib neile reeglina alati helistada: erakondade esinumbrite meiliaadressid koos telefoninumbritega on tavaliselt nende kodulehtedel üleval.

Häid valimisi ja meeldivat uue kooliaasta algust!

Hoia
valimistel
silma peal
siin:
valimised.ee

MINU HÄÄL LÄHEB INIMESELE, KES ANNAB MULLE VIIMASE PASTAKA?

Tallinna Reaalkooli õppealajuhataja,
ajaloo- ja ühiskonnaõpetuse
õpetaja Madis Somelar

15. oktoobril 2017. aastal toimuvad kohalike omavalitsuste volikogudes valimised. Esmakordselt on valmisõigus antud ka 16- ja 17-aastastele. Vältimaks kandidaatide tunglemist koolidesse ning tagamaks neutraalsust, ei tohi koolides toimuda aktiivset poliitilist kampaaniat, ei tohi jagada voldikuid kandidaatide kohta ega meeneid. Lisaks on ellu kutsutud valimisvalvurid. Õppealajuhatajana tervitan nii haridus- ja teaduminister Mailis Repsi kui Eesti Noorteühenduste Liidu sellekohast algatust ja n-ö manitsustööd. Ajaloo- ja ühiskonnaõpetuse õpetajana tekitab minus aga muret olukord, kus on oht, et viimasena saadud pastapliiats koos võimaliku kandidaadi numbriga on lähtealuseks otsuse tegemisel valimistel.

2014. aastal algas ühiskonnas ja ka ajaloo- ja ühiskonnaõpetuse õpetajate hulgas tugev arutelu valmise langetamise üle kohalikul tasandil. Nimetatud küsimust käsitleti ka 2014. aastal Tallinna Reaalkooli aulas peetud ajalooõpetajate VI kongressil. Kongressi raames toimus ka küsitlus, kus 108 ajaloo- ja ühiskonnaõpetuse õpetajatest 166-st olid vastu valmise langetamisele, tuues esile, et suurem osa õpilasest (umbes 2/3 või enamgi) ei taha ise poliitilist vastutust võtta. Tõdeti, et noored on ebakindlad ja tunnevad, et otsuse tegemiseks peab põhjalikult süvenema, kuid aega ja huvi on vähe. Samas toodi ka esile, et põhikooli riiklikus õppekavas on seatud järgnev õppe- ja kasvatusesmärk: 9. klassi lõpetaja määratleb ja tunnetab end oma kogukonna ja Eesti ühiskonna liikmena, vastutustundliku kodanikuna Eesti Vabariigis. 9. klassi õpitulemuseks on, et õpilane selgitab valimiste üldisi põhimõtteid. Lisaks tõdeti kongressil, et koolinoored, kes on värskest saavutanud ühiskonnaõpetuse õpitulemused, on valijatena vähemalt sama kompetentsed

keskmise valijaga võrreldes. Seega võib olla väga oluline, et 16-aastaseid kaasates õnnestub tasakaalustada vananeva elanikkonna vaateid. Võib kindlalt väita, et vanem elanikkond on tasakaalukam ja ettevaatlikum, noored aga sõltumata ajastust riskijulgemad ja avatud uutele väljakutsetele. Lisaks leiti kongressil, et suurem otsustusõigus tihendab sidet kogukonnaga, seda eriti väiksemates omavalitsustes. Avaldati lootust, et 16-aastastele KOV tasandil valimisõiguse andmine annab õpilasele võimaluse hakata seostama koolis õpitut ümbritseva igapäevaeluga võimalikult varakult. Usuti, et valima lähevad need, kes suudavad ja tahavad asja endale selgeks teha.

2014. aastal ilmus EV Justiitsministeeriumi poolt tellitud ning Tallinna Ülikooli Riigiteaduste Instituudi poolt teostatud „Aktiivse valimise langetamise mõjude analüüs: eelhindamine“. Viimases tõdeti, et võrreldes teiste riikide eakaaslastega on Eesti noored keskmisest kõrgema kodanikukompetentsusega, nad tajuvad erakondade rolli valimisprotsessis adekvaatselt ning juba 50% 14-aastastest on olemas parteiline eelistus. Lisaks on valmissimulatsioonid näidanud, et noorte parteilised eelistused sarnanevad tegeliku valijaskonna omadega.

Eelneva põhjal väidan, et näeme poliitikute ainetundi kutsumisel „liialt suurt tonti“. Eelmisel aastal käis 132. lennu ühiskonnaõpetuse ainetundides ligi kümme-kond väliskülalist ning nende hulgas oli ka mitmeid poliitikuid (Marko Mihkelson, Marina Kaljurand, Jüri Ratas, Mihhail Kõlvart), kes rikastasid oma kogemusega meie ainetunde oluliselt. Marko Mihkelson kõneles kaasaegsetest ebademokraatlikest riikidest, hiljem Brexitist ning Eesti rollist Euroopa Liidus, Marina Kaljurand avas Eesti integratsiooniküsimusi ning presidendikampaania kogemustest, Jüri Ratas kõneles poliitikas ja eetikas, Mihhail

Kõlvart kohaliku omavalitsuse valitsemise struktuurist, eelarvest ning linna arengu plaanidest järgnevatel aastatel. Keegi neist ei jaganud pastakaid ja valmisvoldikuid... ja kui oleks ka jaganud, peab igal valijal olema piisavalt oidu, et oma peaga mõelda ja otsus langetada ning langetatud otsuse ees ka vastutus võtta.

VABADUSE VÄLJAKU TANTSUPIDU REAALIKATE SILME LÄBI

Mathias Kübar 133c

Uku Kert Paidra
133a

Kaur Lukki-Lukin
133a

Nagu kõik teavad, toimus sellel suvel noorte laulu- ja tantsupidu “Mina jään”. Selle aasta pidu jäi mitmetele meelde just Vabaduse väljakul toimunud isetekkelise tantsupeo tõttu. Selle toimumisel oli oma osa ka reaalikatel. Järgnevas loos räägivad Uku Kert Paidra, Kaur Lukki-Lukkin ja Mathias Kübar, kuidas olid nemad selle korraldamisega seotud ja kuidas üks suve suursündmusi alguse sai.

Kübar: “Laupäeva hommikul 1. juulil tuli tantsupeo korraldajate poolt otsus tantsupeo teine etendus ära jätta kehvale ilmastikuolude tõttu. Hommikul ärgates ei uskunud ema öeldud uudist. Olen käinud

viiel tantsupeol ja varem pole etendust lihtsalt ilma pärast ära jäetud. Varsti kirjutati ka meie tantsurühma grupis, et etendus jääb ära. Ikka oli raske uskuda ja hakkasin voodis telefonist uudiseid otsima. Leidsin! Tõepoolest jäetakse päevane etendus ära, et lapsed saaksid korralikult puhata õhtuseks etenduseks.

Eilne etendus läks väga hästi ja jube pettunud tunne oli. Miks me oleme aasta aega vaeva näinud tantsude õppimisega, kui nüüd etendus ära jääb? Mida teevad need, kes on ostnud pileti just sellele etendusele, mis ära jääb? Miks see etendus üldse peab ära jääma? Selliseid küsimusi küsisid vist paljud tantsijad endalt too hommik. Ma olin otsuse üle vihane.

Kuid ühel hetkel trennikaaslane kirjutas vestlusesse, et lähme teeme ise oma peo. See oli ilmselgelt nali, aga mõte tantsida mulle väga meeldis. Teistele tantsijatele meie rühmast ka meeldis ja mõtlesime, et läheme oma rühmaga Kalevi staadioni värava taha tantsima. Tuli ka mõte, et mõned rühmad võiks veel tulla.

Nii ma haarasin kohe mõttest kinni ja kirjutasin reaali 132. lennu vilistlasele Uku Kangurile Sõpruse rühmast, et kas nad on nõus. Ka teised rühmakaaslased kirjutasid erinevatele rühmadele ja nii see lumepall veerema läks. Oli mõte minna ainult C-rühmadega tantsima ja teha vabades riides mõned tantsud.

Järsku kirjutas mulle Oliver-Marcus

Vastuvõtt Kadrioru roosiaias

Foto: Erakogu

Reimann, kolleeg nooremast liigist, et kas ma olen ka pettunud. Rääkisime meie plaanist ka talle ja ka tema hakkas asja ajama. Tema hakkas kutsuma 7.-9. klasside rühmi. Ta sebis ka ühe võimlejate rühma ja selle peale ma kutsusin ka Reaalkooli võimlejad projektiga kaasa. Vahemärkusena ütlen, et olin ikka veel voodis teki all ja telefon käes.

Mingil hetkel saime aru, et peame nüüd plaani kuidagi formuleerima. Me ei teadnud, kust tuleb muusika, mis tantsu me tantsime, kus me tantsime, aga rühmasid, kellele mõte meeldis, oli kogunenud juba päris palju. Tol hetkel otsustasimegi teha Facebookis event'i. Nüüd hakkas toimuma see, mida me keegi poleks iial uskunud. Inimeste arv tõusis hüppeliselt väga suureks ja siis saime aru, et nüüd me korraldame midagi suurt.

Suhteliselt kohe peale event'i tegemist tekkis uus Facebooki vestlus. Keegi Nils, keda keegi meist ei tundnud, kogus selle event'i korraldajad ühte gruppi ja hakkas meiega asju ajama. Olime ka vahepeal otsustanud, et tantsime Vabaduse väljakul. Nils ütles kohe, et tema tegeleb linnavalitsusega, sest inimesi oli üritusel selgelt juba liiga palju ja linnavalitsuse luba

oli selleks vaja. Trennikaaslane Antero helistas politseisse, et neile teada anda, mis toimuma hakkab. Meiega samas tantsuansambelis tantsib ka Georg, kes tegeleb igapäevaselt helimehe tööga. Temaga hakkasime suhteliselt alguses rääkima, et kas temalt saab tehnikat. Umbes siis, kui üritus oli olnud tund aega avalik, saime Georgilt kindla "jah", et tehnika on olemas.

Ainus probleem oli tehnika transport. Siin tuli appi Nils, kes transportis kõigepealt tantsuks vajalikud rekvisiidid koos Kauriga Kalevi staadionilt ja pärast ka terve helitehnika. Nils oli lausa nii muheda jutuga, et ta sai linnavalitsuselt koos loaga ka elektri, mis tuli ühest Vabaduse väljaku lambipostidest. Ise jõudsime kahe teise korraldajaga platsile umbes tund aega enne ürituse algust. Meil ei olnud õrna aimugi, mis nüüd saama hakkab."

Uku: "Ma kuulsin peost Kaurilt, kui ta küsis minult Facebookis kella kaheteist paiku, kuidas ja kust kohast nad Vabaduse väljakule tehnikat saaksid. Kuna mu isal on helitehnika rendi firma, otsustasin kõigepealt talle helistada ja küsida, et ega ta ei saaks aidata. Kuna aga isa

oli parajasti tehnikaga tööl, ei saanud seal abi. Pakkusin Kaurile, et ta uuriks kohalikele kohvikutelt, sest neil on vahel suviti terrassidel helitehnika väljas, millega terrassile muusikat lasta. Kaur aga vastas, et tehnikamure on lahendatud - see saadi kellegi sõbra käest.

Edasi mäletan, et mõtlesin, kuidas teoorias saaksin ma ikka helitehnikaga abistada isegi, kui ise peamist tehnikat kohale ei too - olen siiski ju helimees. Samas nõuaks see minult suurt pingutust õigeaegselt lauluväljakult Vabaduse platsile kohale jõudmiseks. Ma polnud kindel, kas olen selleks võimeline, kuna viimastel päevadel olid olnud pikad töö- ja proovipäevad. Kannustas mind aga mõte, et kui seda teen, siis on tilluke võimalus, et see kasvab millekski meeletult suureks, nagu see ka kasvas, ja et mina võin selle osaliseks saada: see sundis mind tulekiirusel lauluväljakult Vabaduse väljakule jooksma.

Kohale jõudes kella poole ühe paiku nägin, kuidas keegi oli kohale toonud CD-mängijaga ühendatud väikese kõlari ja umbes sadat tantsijat. See valmistas mulle meeletut pettumust: kas see oligi see tehnika, mis oli sõbralt saadud? Nägin

Mathias Kübar tantsupeol

Autor: Erik Prozes, Postimees

väljaku ääres seismas Kauri ja Mathiast, kellelt läksin uudishimulikult pärima, mis nende edaspidised plaanid on. Õnneks vastasid nad, et päris pidu algab alles kell kaks ja see, mis praegu toimub on soojendus, samuti, et varsti peaks saabuma ka päris helitehnika. Kõik järgnev, mis tegelikkuses juhtus paari tunni jooksul, tundus minu jaoks mõõduvat sekundiga - järsku hakkasid kõik asjad korraga juhtuma. Kohale saabus koos mitme rahvatantsijaga helitehnika, eikuskilt ilmus elektrik, kes pakkus meile kohti väljakul, kus elektrit saaks, inimesi hakkas järjest rohkem ja rohkem kogunema. Sel hetkel sain aru, et see ei ole enam mingi tavaline koolipoiste korraldatud kokkusaamine Vabakal - see on sündmus.

Kiirelt käisin Vabaduse kohvikus küsimas lauda, kuhu helipulti panna ja minu imestuseks lubati mul võtta laud nende terrassilt - ma ei pidanud isegi enda nime ega pikemat selgitust andma. Inimeste suurest kogusest hakkasin aru saama, kui pidin puldiga üle Vabaduse väljaku liikuma ja see ülesanne osutus inimmassi tõttu väga keeruliseks. Kui lõpuks kõik helitehnika üles pandud, sain tuttavaks tehnika omaniku ja tantsija Georg-Rasmus Mäega.

Ülespandud tehnikast oleks piisanud, kui muusika oleks tulnud kas mälu pulgalt või telefonist, nagu me ka algselt eeldasime. Probleemseks osutus aga see, et pakkuda oli muusikat ainult CD-plaadi pealt ja kuna Georg polnud kaasa võtnud CD-mängijat, siis tabas meid paanikahoog - ei saa olla, et nii palju ettevalmistust läheb luhta sellise rumala vea pärast. Siis aga meenus mulle, et ma käin siiski ju Tallinna Reaalkoolis, mis on Vabaduse väljakust kõigest meetrite kaugusel. Ütlesin Georgile, et saaksin plaadimängija tuua Reaalist ja ta vaatas mulle sügavalt silma ja ütles: "Jookse!". Kui Reaalist plaadimängija toodud, tuln keel vestil tagasi Vabakale, kus ühendasin selle helisüsteemiga. Peo alguseni veel mõned minutid, kellegi taskust ilmusid tantsupeo plaadid, Greete ütles veel mikrofoni viimased korralduslikud sõnad ja pidu sai alguse, kui vajutasin mängijal play/pause nuppu. Minu lemmik hetk terve soorituse juures oli kindlalt siis, kui kõlas esimene noot esimesest loost. Uskumata oma silmi, vaatasime jälle Georgiga teineteisele otsa ja seejärel tegime omavahel minu elu eepilisima fist bump'i. Ülejäänud juhtunust on juba ajalugu."

Kaur: "Ürituse alguseks oli üles haibitud see, et Ivo Linna tuleb. Tema laule oli lauldud juba korduvalt, Koit ja Hämarik

olid ammu positsioonidel ja madalstardis. Iga kord, kui ma käisin uurimas, et millal meie legend tuleb, ütlesid mulle sõbrad vastu, et ta on kohe siin. See "kohe" mõistagi venis pikaks. Kui kell oli juba üle etenduse alguse aja lõonud, hakkasime poistega trampima tokkidega vastu kivi, karjuma üle väljaku: "Ivo, Ivo, Ivo!" ja lõpuks laulma laulu, mis oli tantsupeo kavas märgitud kui "Algamine". Ja siis see algaski: esimene tants ja siis teine... Kuni jõudis Ivo Linna. Sellest hetkest hakkas meie ürituse kava kulgema sarnaselt tantsupeo etenduste kavale, jättes välja vaid mõned päris väikeste laste, kes ei võtnud osa, tantsud.

Minu ja Kübara peamine ülesanne oli vist lihtsalt tantsida ja nautida momenti... Nimelt millegi muu jaoks vaimset võimekust enam polnud. Päris pikka aega ei saanud me aru, millega olime hakkama saanud ning olime seetõttu veidi segaduses, ent samas uimased kõikidest emotsioonidest, mis olid meid just ürituseni saatnud. Võiks öelda, et algusest lõpuni saatis ülim õnnetunne, et lõpuks pärast meeletut rabelemist sai ikkagi tantsida.

Tantsupeoks olid meile kokku pandud erinevad joonised ja mustrid, mida pidime kujutama tantsu jooksul. Kalevi staadionil oli see lihtne, sest märkidest oli moodustatud ruudustik. Vabaduse väljakul seda meil polnud ning ruumi tantsimiseks oli kordades vähem. Siiski üllatuseks kõigile, tulid joonised väga hästi ilma abivahenditeta välja.

Pidu lõppes lauluga "Eestlane olen ja eestlaseks jään" Ivo Linna esituses, kus kõik olid moodustanud suured ringid ümber laulja. Seejärel läks rahvas suhteliselt kiiresti laiali, et valmistuda kolmandaks ja viimaseks etenduseks, mis pidi algama 2-3 tunni pärast. Kui osa rahvast oli jõudnud juba lahkuda, oli aeg ajakirjandusel sisse imbuda ja intervjuusid, fotosid ja muud sellist tegema hakata. Minul oli valdavalt väsimus, ängistus, aga samas tundsin end erakordselt õnnelikuna. Vabaduse väljakult asjade kokku pakkimisele ja äraviimisele kulus maksimaalselt 20 minutit.

Päeva lõpuks ei saanud ka aru, mis oli toimunud. Minu mõttes oli vaid: "Tantsisin, oli tore."

Ühel hetkel hakkasid Facebookis igasugustesse gruppidesse ja vestlustesse ilmuma tänukirjad pealtvaatajatelt, tantsuõpetajatelt ja tantsijatelt. Mina isiklikult lugesin kokku 14 erinevat vestlust. Ausalt öeldes alguses vastasin neile suhteliselt külmalt, hiljem jõudis pika vegeteerimise ajal mõistus kehale

järele ning intervjuud ja vestlused sujusid efektiivsemalt.

27. juulil küsis Georg, et kas keegi sai veel kutse Eesti taasiseseisvumise tähistamise vastuvõtule presidendilossi roosiaias. Alguses arvasin, et kuna tema kirjutas esimesena, siis ainult tema sai, sest minu tutvusringkondades on Georg põhiline helimees ja korraldaja. Tunnike hiljem oli ka minu postkastis kutse. Pärast viisakat üritust suundusime väiksema grupiga kaaskorraldaja Antero juhtimisel tähistama taasiseseisvumist nagu noortel kombeks."

Kokkuvõtlikult kõnelevad poisid.

Kübar: "See on lihtsalt midagi sellist, mis jääb meile ja keegi ei saa seda ära võtta."

Uku: "Siiani loen neid samu uudiseid ja vaatan pilte ning iga kord mõtlen, kui ääretult õnnelik ma olen, et seda tegin."

Kaur: "See üritus puudutas uskumatult suurt hulka inimesi. Aeg-ajalt kohtan noori ja vanu, kes tunnevad mu näo või nime ära, ning neil kõigil on üritusega seotud mingi omapärane lugu või mälestus."

LUGU, KUIDAS EESTI MUUSEUMID SAID ANALÜÜSITUD EHK KUIDAS 2017. AASTA SUVE KÕIGE KAUNIMAD PÄEVAD RAISKU LÄKSID

Aurora Mikk 134B

Kogu see lugu sai alguse päevast, millal otsustasin END ISE registreerida GIS kursusele.

15. mai 2017, esmapäev

Avame GISi ainetunnis Statistikaameti kodulehe. Nagu ühele Reaalkooli õpilasele kohane, märkan esimese asjana, et Statistikaametil on korralik kultuuri kajastav kaust. Sealt leian palju huvitavat infot. Avastan, et leidub ka andmeid Eesti muuseumide kohta ning need on ka maakondadega vastavusse seatud. Nii sündis idee vaadelda Eesti muuseume.

21. mai 2017, pühapäev

Kell on palju ning lõpuks ometi on varasemad võlgnevused esitatud. Aeg hakata mõtlema lõputööle! Nii otsin taas välja Statistikaameti ja oma andmed. Aga oh õudust – andmeid saab alla laadida nii paljudes eri kujudes, et silme eest läheb kirjuks. Maailma tabab suur segadus. Laen igaks juhuks kõik failid alla. Proovin neid programmis QGIS avada, kuid mitte miski ei võta vedu. Kuna käes pühapäeva õhtu, siis on kõik toidupalad, mis QGISile lepituseks ohverdada juba otsas ning tuleb loota, et hommik on õhtust targem.

22. mai 2017, esmapäev

Kätte on jõudnud GISi tund, aeg analüüsida, millise jumala poole vaadata. Kuna eelmisel õhtul olin kõik, mis minu mõistus välja võluda suutnud, ära proovinud, siis mõistsin, et järgin põhimõtet „kõik, mis on naabril, on parem.“ Nii ka QGISi mõistmise puhul. Leidsin enda tagant ühe väga ülepüüdliku paari, Robin Haljaku ning Andreas Musta, kuid kahjuks oli Must veel oma tegemistega seitsme maa ja mere taga ning ründasin Robinit. Robin, kes on Viimsist (see selgitab kõik), lähenes QGISile ning

ÜKS AUS ÜLESTUNNISTUS GEOINFORMAATIKA LÕPUTÖÖ VALMIMISEST EHK MIDA KUJUTAB ENDAST GIS KURSUS.

mõistis kohe, et mu Exceli tabel vajab puhastamist. Mõned imekspandavad sõrmeliigutused tema poolt ja tabel oligi korras. Piitsa ja prääniku meetodil sai see kaunis tabel QGISi ja ühendatud maakondade andmetega. Harjumaa aga lonkas ning andmed ei ühildunud. Vea otsimisega suudeti Harjumaa mitu korda kaardilt ära pühkida ning olin juba valmis kirjutama „Eesti aastal 2117 sõltuvalt veetaseme kasvust“, kuid lõpuks avastasin, et andmetabelis oli Harju maakond kirjas hoopis „Harj umaakond“. Nii lahenes ka see lugu. Ja oligi kolm tundi möödas.

26. mai 2017, reede

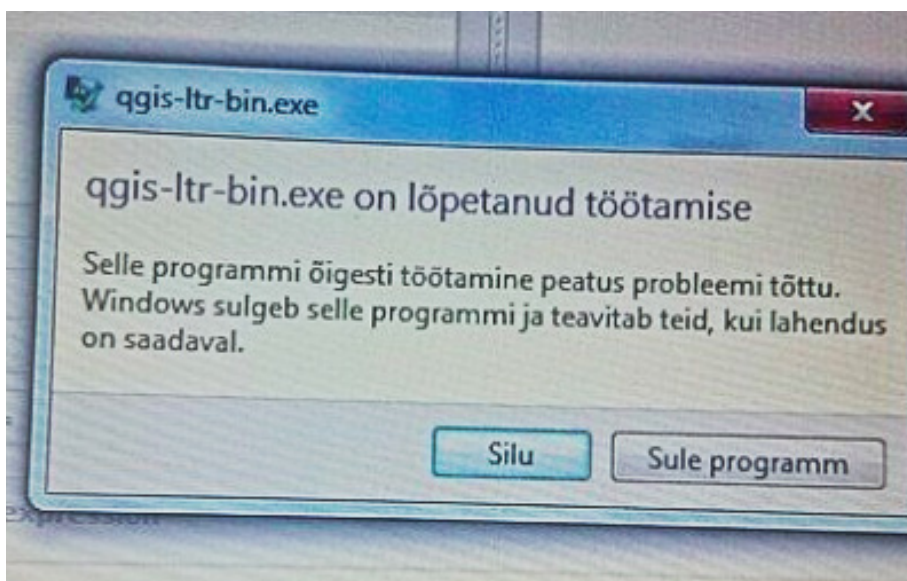
Mõtlen, et peaks tegelema GISiga. Vaim on valmis, aga liha on nõder.

27. mai 2017, laupäev

Alustan hommikul kohe QGISiga, muu elu on teisejärguline. Koostan kaardi, kus peal linnad, maakonnad on värvide järgi, kus värv tähistab, mitu muuseumi maakonnas on. Nende peale

panen ka kaunid diagrammid, mis näitavad, kui suure osa moodustavad alla 9-aastased kõikide külastajate hulgast. Siinkohal olen väga uhke ja tunnen, et olen tehnoloogiaklassi jaoks liiga kõrge programmeerimise tasemega – suudan kõikidest külastajatest alla 9-aastased lahutada! Nii tekivad mulle kaardile kaunid diagrammid... Kuid Harjumaa oma on hiiglaslik ja Hiiumaa oma ei ole nähagi. Tunnen kuidas vesihall masendus on tulnud ning varjutab mu helekollast tuba. Vaikse oigamise saatel muudan diagrammid kõik ühesuurusteks. Koostan kiiresti ka väikse kaardi, kuhu märgin viis muuseumi, mis said 2016. aastal kopsakalt auhindu. Sellistes olukordades tuleb tunda oma sõpru ja vaenlaseid. Tean juba varasemast, et Excel mind ei tolereeri, ning otsustan Google Mapi ja Maa-ameti ortofoto abil muuseumid ära märkida.

Kui õhtul magama heidan, tekib idee, kuidas kaks kaarti ideaalselt ühele paberile mahutada. Avan QGISi ja proovin mitu tundi, kuid tulutult. QGIS ei luba kahte

Tüüpiline vaade QGIS programmile
Foto: Aurora Mikk

KAHEKSA PÕHJUST, MIKS OSALEDA GLOBE SUVELAAGRIS

Andreas Must 134B

erinevat kaarti ühele trükifailile panna. Nutan vaikselt patja. See oli üks selle suve esimesi suvepäevi... Esimene suveöö, oma 3000 pärliga taevaalaotusel.

28. mai 2017, pühapäev

Ärkan liiga hilja ja asun kiiresti GISiga tegelema. Unenägu oli ergutav, sest kohtasin seal kolme karu, kes küsisid mult: „Kas sa oled oma GIS kaardi valmis teinud?“ Avastan järsku, et mu kaart ei ole loogiline. Töötan kiiresti välja plaani, mis teeks kaardid omavahel loogiliseks, ning kui nad veel surnud ei ole, on need kaks kaarti ka tänapäeval sellisel kujul. Kuid kahjuks ei lõppe meie muinasjutt siin. Õhtul pean maha pika dialoogi endaga, kuidas panna kaks kaarti ühele A3-le. Mõistan, et meil on siiski demokraatlik riik, kõik on võrdsed, ning nii peavad kaks kaarti olema ühesuurused. See tundub aga peaaegu võimatu projekt olevat ning lohutan end mõttega, et nagu ka Tallinn, ei ole võimalik seda kaarti mitte kunagi valmis saada, sest muidu tuleb QGISi vanake ja jookseb salvestamata kokku.

Edasist, mis sisaldab kujundamist, ma õnneks ei mäleta, olen oma mälu suutnud välja treenida, et see kõik koleda ära unustaks. Mäletan vaid, et olen suutnud murda lubadust õpetaja Kersti Veskimetsale ja ilmselt suren ma siiski teist tüüpi diabeeti. Siin peangi siis tänama ka oma sponsorit „Kalev“.

00:03 saigi kaart valmis.

Ning nüüd, kell 2 öösel, tundsin ma, et pean kogu selle loo ausalt, ilma ilusatamata üles kirjutama ja välja ütlema. Aitäh.

Ahjaa, soovitusel 10ndikele, keda mu lugu hirmutas, tublimad suudavad koostada kaarte ka QGISi avamata – Paintis.

Sel suvel osalesin juba neljandat korda GLOBE suvelaagris. Kooli alguses oma suvest rääkides küsiti minult, et miks ma seal üldse osalen. Kuna ma kahtlustan, et minu seletused ei olnud tol hetkel piisavalt veenvad, sain võimaluse veel kord põhjendada osalemist GLOBE suvelaagris ja kutsuda ka teisi huvilisi alates 7. klassist järgmisel suvel osalema.

Kuid kõigepealt, mis on GLOBE program? GLOBE (Global Learning and Observation to Benefit the Environment) on USA valitsuse 1990. aastate keskpaigas ellu kutsutud teadusprogramm koolidele üle maailma, et koguda vaatlusandmeid keskkonna kohta ja edendada keskkonnaharidust. Eestisse jõudis programm üsna pea pärast käivitumist USAs ja hetkel on liitunud umbes 40 erinevat kooli üle kogu Eesti (sealhulgas Tallinna Reaalkool). Juba 20. korda toimub ka GLOBE suvelaager, kus tehakse üheskoos loodusvaatlusi ning käiakse ekspeditsioonidel.

Kuid tagasi küsimuse juurde, miks osaleda?

1. GLOBE suvelaager on suurepärane võimalus kõikidele loodushuvilistele. Uurimisteemad katavad pea kõiki loodusaineid. Näiteks tegeletakse veekeemia, atmosfäärivaatluste, puude biomassi määramise, veetaimede ja teiste teemadega. Seega, kui geograafia või bioloogia (aga miks mitte ka keemia) pakuvad huvi, on GLOBE suvelaager hea võimalus ennast täiendada.

2. GLOBE suvelaagris saab huvitavaid teadmisi, mida ilmselt ei oleks osanud oodata. Näiteks, kuidas määrata, kas muld on liivsavi- või saviliivmuld, millist tüüpi järv on Vaikne järv või milline on kollase vesikupu ladinakeelne nimi. Kas need teadmised ka meile vajalikud on, sõltub juba igapäevast endast, kuid lõbusad faktid on alati toredad.

3. GLOBE suvelaager toimub iga aasta erinevas kohas. Eelnevatel aastatel on toimunud näiteks Nelijärvel, Voorel ja Elvas. Seega on laager hea võimalus tutvuda erinevate

looduskaunite Eestimaa paikadega.

4. GLOBE suvelaagris saab kohtuda uute huvitavate inimestega. Osalejaid tuleb kokku üle terve Eesti ja uusi kontakte leiab kindlasti. Olen ka ise leidnud paar tuttavat, kellega on hea iga aasta suvelaagris kohtuda.

5. GLOBE suvelaagris saab koguda ideid ja harjutada uurimuse tegemist. Laagris tehakse lühike ja üsna lihtne uurimus. Õpilased jaotatakse suvaliselt rühmadesse ning rühmad saavad mingi uurimisteema ja juhendaja. Juhendaja viib läbi ekspeditsiooni ja tulemustest tehakse viieminutiline ettekanne. See on hea võimalus eriti 9. ja 10. klassi õpilastele saada ideid enda uurimistöö kirjutamise tarvis.

6. GLOBE suvelaagris saavad osaleda ainult programmis osalevad koolid. Reaalkool on üks vähesi Tallinna GLOBE koole. Näiteks Inglise Kolledži ja Prantsuse Lütseumi õpilastel on osalemine väga raske.

7. GLOBE suvelaager ei ole kallis. Tavaliselt on laagri maksumus inimese kohta 20–25€. Selle raha eest saab kolm päeva hästi süüa, üsna head majutust, nautida tihedat programmi ja lisaks veel GLOBE laagri särki. Laagrit toetavad Haridus- ja Teadusministeerium ja USA suursaatkond.

8. Lõpetuseks, GLOBE suvelaager on lühike. Tavaliselt on see augusti teisel nädalal ja kestab kõigest kolm päeva (esmaspäevast kolmapäevani). Seega laager ei võta ära tervet väärtuslikku suvevaheaega.

Loodetavasti suutsin ma nüüd põhjendada, miks GLOBE suvelaagris tasub osaleda. Kuna teistest koolidest on huviliste arv suur, oli sellel aastal esmakordselt vajalik ka kandideerimine. Samas ma usun, et kõikidel suuritel loodushuvilistel on võimalik laagrisse saada. Kellel tekkis küsimusi laagri kohta või hoopis soov järgmisel suvel osaleda, saab pöörduda geograafiaõpetajate Piret Karu ja Aile Polli poole.

REBASTE RETS 2017

Kelly Heleen Kaldra 135c
Karl Mihkel Pohga 133c
Fotod: Anette Kuuseorg

ESMASPÄEV

Kell on 5:15, teen silmad lahti. Erinevalt tavalistest hommikutest pole tänane ärkamine kuigi raske. Pigem on lõbus ärevus. Miks me seitsmeks kooli lähme, millised on kostüümid ja mis see retsinädal endast üldse ette kujutab (siinkohal: paljude jaoks tähendab see mällarit, aga seda õpetatakse meile veidi hiljem). Jumal tahtis hommikuks kohvi. Vähe suhkrut. Saab tehtud. Termos käes bussile ja kooli. Põhjamaade rebased said teatevõistluste soojenduseks oma kallitelt jumalatele hommikujooksu. Respect, kes sellega päriselt hakkama said. Peale teist äratust linnatänavatel, kogunes enne poolt kaheksat kooli juba suurem kamp rebaseid ja jumalaid. Riietusruumis läks põrgu lahti ja korraks tundus, et võibolla ei jõuagi mõned meist tundidesse. Jumalate kriitilise ja samas muigava pilgu alt läbi kõndinud suundusid rebased aulasse hommikuvõimlemisele, millele järgnes tantsu õppimine (kummardus Mirel Mesilale, Mathias Kübarale ja Liisa Marie Kernerile). Hakkajad rebased ei teadnud siis veel, et söögivahetunnid kuluvad nüüd tantsule ja jumalatele šokolaadi viimisele.

Siiski jäid kõik (vist) ellu. Rebasenirud sooritasid oma elu kõige suurema patu "Üks kõikide...". Samas lubasid kõik ilusasti ennast vaktsineerida, onu Veikot aidata ja klassi õrnemat sugu nii mõnegi asja eest kaitsta. Peale tunde astusid staadionil rebased võistlustulle teatejooksus. Kõik, kes kohal olid, teavad: „Ära hammusta, lihtsalt ime.“ (Karl Herodes, 2017).

TEISIPÄEV

Teiseks tunniks kooli, jumal tänatud! Varasemad tunnid läksid rahulikult, nagu midagi ei toimuks. Oli ju siiski ooperisse minek. Siit-sealt tuli porinat, et üritus on küll vahva, aga miks just retsinädalal. Tagasi tulles oli kahte sorti arvamusi: rebased peavad kandma kostüüme ja ah las nad täna olla. Õiged jumalad surusid rebased ikkagi kostüümidesse ja tantsima. Ei mingit halastust. Söök jäi kuidagi jälle vahele. Kõige levinum koolikott rebaste seas oli punutud korv, note to self - see on stiil. Peale tunde viktoriinil said värsked gümnasistid aimu, kui legendaarsed nende jumalad tegelikult on. Oma julma eksimuse tõttu harjutasid rebased deviisi nii kükke kui kätekõverdusi tehes. Lisaks reedesele tantsule saime me ka imelise zumba trenni. Rebased said puusad lahti ja jumalad (rebaste üle) naerda.

KOLMAPÄEV

Jälle 5:15, tuleb pikk päev. Koolis toimuvad veel viimased dance battle'id ja tants tants tants. Arvan, et ma pole üksi, kui ütlen, et tahaks luigekeksi veel tantsimas näha. Minu poolne austusavaldus neile, kellel sildid seljal olid, kätekõverdusi ja kükke tuli ikka paarsada ühe inimese kohta. Kuigi vahetundides pidid ühed roomama, teised trummi taguma ja kolmandad tervitustantsu tegema, ei osanud keegi siiski ette kujutada, mis hakkab toimuma maastikumängu ajal. Kes läks koju magama, kes magas koolis, kes kooris. Kell kuus sai kogu see veider kamp kooli ees kokku, et vanalinna lollitama minna. Raekoja platsil on päris raske muna praadida, isegi rebaste aitamises legendaarne Iiri Pubi ütles, et oleme seda aastaid teinud, enam mitte. No see küll ei lähe. Sellegipoolest said ülesanded täidetud, putukad kogutud ja fotod

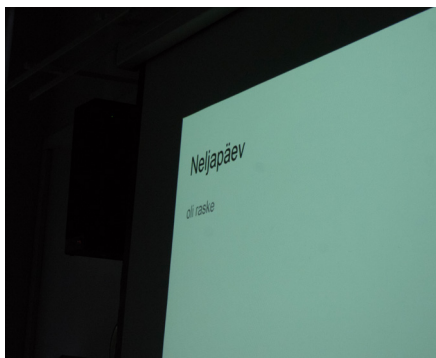
turistidega tehtud. Samal õhtul jõuti nii mõndagi teha ning õhtu venis küllaltki pikaks, üle poole retsinädalast oli juba läbi. Käidi kerjamas, muidugi koos söömas, käidi Helsingis, liiguti vanalinnas. Kes jõudis magama, kes mitte.

päevakest, kuid muidu polnud rebastel viitsimist lollitada ja jumalatel jaksu karistada. Mõnda käteköverdust muidugi nägi ning ikkagi pidi osa rebaseid Solarisse šokolaadi järele jooksuma. Tants peaaegu selge, läks kõik see mees koju magama.

sööma ka ja peale tunde kõnniti venivas rivis Viru tänavale. Muidugi olid kohal turistid, kes isegi ei hoolinud, mis täpselt toimub, peaasi et totakates kostüümides noortega pilti saaks, mis oli tegelikult päris muhe. Kaks korda tantsinud hakkasid kõik karvased ja sulelised tagasi kooli minema, et võtta asjad ja kodust läbi joosta. Veel viimast korda harjutasid rebased kükkidega deviisi ning said selle ka lõpuks selgeks. Lisaks jääb Reaalkool alati paremaks TIKist. Poole seitsmest algas ristimine, kuid kirjutamata reegli tõttu sellest rohkem rääkida ei tohi. Peale seda suunduti tähistama. Kõik täisväärtuslikud Reaalkooli gümnaasistid üheskoos. Lõpetuseks: mälllaaaaaa!

REEDE

Puhanuna kooli tulles hakkas vaikselt kohale jõudma, et ongi viimane päev. Koridorid pole nii kirevad veel vähemalt pool aastat, kuni tuleb stiilinädal. Tants oli umbes-täpselt 99% selge ja ka osad õpetajad tunnistasid, et tõesti ootavad flashmobi. Ilmselt küll selleks, et see trall läbi saaks ja nad jälle normaalseid tunde pidada saaks. Reedel jõudis rebaseid

NELJAPÄEV

Koridoris ringi vaadates sai öelda ainult üht: raske oli, kuid reaalisi öeldakse "Üks kõikide, kõik ühe eest!" ja nii sellest neljapäevast ennast ja teisi läbi veetigi. Hommikuseks äratuseks oli 7:15 loeng, mis avardas meie kõigi mõtlemist, kuldaväärt kolmveerand tundi. Rebased olid õpetajatel pinnuks silmas ja saavutasid sarnase oleku, mis (nagu meie väga austatud jumalad ütlesid) ootab üheteistkümnendas UT ajal. Kõige naljakam oli vast tants, mis võrreldes eelmiste päevadega hoopis taandarenes. Tänu sellele toimus proov lausa igas vahetunnis. Vaeasel b klassil oli Anu Kella etteütetus, kuid kõik tegid selle ära, iseasi mida pärast hinne ütleb. Tublid jumalad ei lubanud magajatel puhata, tantsuni oli jäänud ainult poolteist

REBASELUULET

**Rebase Teet Asumägi austusavaldus
hunt Karl Erik Märtsoni.**

Pimedas ja sünges keskkoolis,
Kangro ja Kella kolhoosis,
kahe vaevu töötava tulemasina kumal,
juhendab mind läbi raskuste jumal.
Nimeks on tal Märtsen,
maailma targeim persoon, ta on.
Ilma temata ei oleks elul mõtet,
ilma temata endast teeksin lõket.
Jumal on tark, jumal on helde,
kõik maailma teadmised tal selged.
Olen tänulik, et saan olla Märtsoni rebane,
ilma temata oleks elu mõte liialt segane.

**Rebase Kaspar Zimmermann
austusavaldus hunt Norman Järvele.**

Alanud on rebaste nädal,
olukord pole üldse täbar,
sest pole suuremat õnnistust,
kui saada nii kõikvõimast jumalust.
Et olla hea rebane sulle, Norman,
kõik oma vead ma kuidagi korvan.
Vajadusel sinu heaks sõtta ma torman
ja kõik su vaenlased kiiresti surman.
Kui aga juhtub nii, et ma kaotan,
siis ma pühalikult töotan.
Alati ma sind toetan
ning su järgmist käsku ootan.

**Rebase Markus Vaher austusavaldus
hunt Johanna Juhansonile.**

Ülim hunt see aasta Johanna,
justkui Zeus, aga jumalanna,
parimat nõu Sa rebasel' annad,
Sinu auks kostüümi nüüd kannan.
Sinu juhtides rets kui lepasel reel,
pole tusane kunagi rebase meel,
Sinu nimel kõike alati teen,
kuidas ustavam olla saaksin ma veel.
Sinu jaoks foor ei kunagi punane,
ilma Sinuta oleksin Reaalis ma segane,
lõpetamaks oodi ma luban kord veel:
olen Sinule kuulekas rebane!

Rebase Regita Luukase austusavaldus hunt Margus Lombile.

Peeglike, peeglike seina peal,
kes on kauneim kogu maal?
Minu vastus kõlab selgelt:
Marguse ilu niidab jalgelt.
Minu rolliks on Prince Charming
ja ei peata mind ükski warning,
sest kui pean täitma jumala soovi,
korraldaksin kasvõi pangaröövi.
Sa küll spordipäeval kiiresti jooksid,
kuid kui soovid, et midagi tooksin,
siis 3 korda kiiremini mu jalad liikuda
jaksaksid,
sest ainult nii minust tubli gümnasist
kasvakski.
Luban olla parim rebane,
et ei tuleks karistus tuline.
Sina oled kõige kõrgem,
kõigist mehisem ja julgem.

Rebase Johann Saavaste austusavaldus hunt Greete Jakobsonile.

Guugeldan kooli, mis Eestis on parim,
Reaalkool, see tarmukaid koolitab, harib.
Eelduseks vaid olla jumalal vari,
et alata saaks gümnaasiumi-sari.
Tehakse selgeks elu ilu, valu
ehk noomid mind vähe, ainult ma palun.
Oh, Greete, sa parim juhused mu elus,

nüüd eal ei eksi ma Reaalkooli melus.
Jään ustavaks sulle, mis ka ei juhtu,
ulatad käe mul, ei miski meil luhtu.
Mu Muusa sa oled sel nädalal heal,
ainult kõnniksin kätel, seisaks pea peal.
Loodan, et mind viid läbi tule ja vee
isege, kui näib täitsa võimatu see.
Kõige paremad mälestused on need.

ÜTLUSED?

REAALI POISS HIMUSTAB
ÕPETAJATE ÜTLUSI. PALUN
TOOGE KÕIK VÄHEGI VAIMUKAD
SÕNAVÕTUD MEIE 4. KORRUSE
POSTKASTI VÕI KIRJUTAGE SIIA:

8				2	5		
		1		7		2	6
6	7			3	4	9	
2	4						
		8			3		
						7	5
	2	6	7			5	8
1	3			4		7	
		7	2				3

			6			8	
3			1		7	2	9
		9				1	6
6	8	5			9		
			4			8	3
1	5	3				9	
	9	6	5		4		1
	2				1		

8			6		5		4
5				3		7	1
				2			
4	9						
		7	9	8	2	5	
							2
				5			
6		5		9			3
	4		7		1		8

	2	3			7	1	
			2	5			
		9				5	6
	3	1			9	2	
			3		1		
		2	5			9	1
	9	6				8	
				3	5		
		5	1			4	2

1						3	2
			3	9			6
		2					4
	4				8		6
		8	5		3	9	
3	2		1				7
2						4	
				1	4		
8	6	4					2

1		2	9				8
6		3		4			2
9						7	
		4		7			
	9		3		5		4
				2		6	
	2						3
4				9		1	6
5					3	8	4

PALJU ÕNNE!

Kristel Kõrvits	04.10
Tuuli Talviste-Laan	04.10
Villu Raja	06.10
Lilian Kravtšenko	10.10
Geili Rehtla	16.10
Kristel Haugas	17.10
Kailit Taliaru	25.10
Tiia Luuk	25.10
Anna Daniel	27.10
Piret Otsa	31.10

Peatoimetus

Mirel Mesila 133C
Kirke Kaur 135B
Karmen Laur 135C

Kujundus

Joosep Viik vill132
Susanna Mett 134A

Küljendus

Susanna Mett 134A

Toimetus

René Piik 134A
Maian Lomp 134C
Rene Aleksander Truuts 134C
Johanna-Stina Idla 133C
Sebastian Raudsepp 133C
Iris Luik 134C
Anette Kuuseorg 133B
Kirke Kaur 135C
Karmen Laur 135A
Brita-Kärt Vähejaus 134B

Keeletoimetus

Susanna Mett 134A
Luisa-Greta Vilo 134B
Johanna-Stina Idla 133C

Toimetuse nõuandja

Kaia Kivitoa
Mirja Särg

Aitäh

Ene Saar, Madis Somelar,
Mathias Kübar 133c, Uku
Kert Paidra 133a, Kaur
Lukki-Lukin 133a, Aurora
Mikk 134B, Andreas Must
134B, Kelly Heleen Kaldra
135c, Karl Mihkel Pohja 133c

Kaanefoto

Anette Kuuseorg

Karikatuur

Ameus

Lehe nr

147